

VII. KONKLÚZIÓ

Vitathatatlan, hogy 1956 októberében és novemberében, a Szovjetunió fegyveres agressziót követett el Magyarország ellen. A szovjet fegyveres erők kijelölt részei – hadüzenet nélkül - beözönlöttek az ország területére. A magyar polgári és katonai forradalmi erők ellen, a Néphadsereg egyes alakulatai ellen, a polgári lakosság, valamint polgári szervezetek (forradalmi bizottságok, tanácsi szervek, szakszervezetek, rendőrség, nemzetőrség, stb.) ellen léptek fel, emberéletek sokaságát oltották kioltottak ki, és hatalmas gazdasági károkat okoztak az országnak.

Ezt az agressziót, - a Szovjetunió utódjának minősülő -, Orosz Föderáció vezetői elismerték. A nemzetközi jog értelmében tehát a Szovjetunió bűncselekményt követett el

Ezért a JUSTITIA BIZOTTSÁG által kidogozott, a jóvátétel beindításához szükséges alapanyagot (esetleges kiegészítésével egyetemben), - a magyar kormány, kormányfő és államelnök, a vonatkozó nemzetközi jogszabályok alapján, minden lehetséges nemzetközi fórumon képviselje, illetve terjessze elő.

A vitathatatlan jogos kártérítés nemcsak nemzet-összefogó, elhallgathatatlan és elengedhetetlen nemzeti érték, hanem minden magyar embernek, az összmagyarságnak morális és anyagi érdeke.

A magyar nép jogos igénye, hogy a világtörténelemben morális győzelemként számon tartott 1956-os forradalmát és szabadságharcát eltiprói ne csak erkölcsi, hanem anyagi elégtételt is szolgáltatassanak, hozzájárulva így a nagy pusztítás után az ország újjáépítéséhez.

Dr. Léh Tibor, ügyvéd, nemzetközi jogász, a párizsi Összehasonlító Jogi Intézmény volt tanársegédje, számos francia és nemzetközi folyóiratban jelent meg jogi elemzése. A Magyarok Világszövetségének elnökségi tagja, a Kárpát-medencén Kívüli Régió elnökhelyettese. A Iustitia Bizottság koordinátoraként a kártérítés-igénylés jogi részének kidolgozója.

Prof. Dr. Bokor Imre

Magyarország kifosztása és tragédiája a XX. században

60-70 perces időtartamban fel lesznek vázolva azok a tragikus időszakok, amikor a Magyarország, a nagyhatalmak politikai manővereinek áldozataként (sajátos geopolitikai helyzetünk következtében) belesodródott két világháborúba, majd áldozatává vált 1956-ban a szovjetek világhatalmi törekvéseinek.

Igazolható, hogy az első világháborút követő békeszerződésben hazánkat sújtották a legszigorúbb, igazságtalan és kegyetlen erkölcsi, anyagi, valamint területi szankciókkal, ezen belül a környező államokhoz csatolt országrészekben élő, több mint ötmillió magyar ajkú állampolgárunk honvesztésével.

A második világháborúba is akarattunkon kívül, ún. vis maior helyzetben keveredtünk bele, és a háború vége felé először a hitleri Német Birodalom fegyveres erői, másodsor pedig a szovjet csapatok szállták meg hazánkat. A megszállások során a szó szoros értelmében kifosztották az országot, a szovjetek a vétlen lakosság köréből mintegy 350 ezer főt vagoníroztak ki hátországukba, majd az első világháborúhoz hasonlóan, a békeszerződésben ismét területünk csonkítását és 300 millió dollár kártérítés megfizetését írták elő.

Ezt követte a szovjetek több évtizedekig tartó megszállása, amely nem csak irdatlan terheket rótt a magyar népre, hanem tudományos, kulturális, technikai, művészeti és más területi fejlődésében is évtizedekre vetette vissza, nem beszélve a bolsevik ideológia terjesztéséről, a mezőgazdaság és az ipar leépüléséről.

1956-ban a magyar nép fegyvert fogott a szovjetek hazai lakójai, majd a forradalom leverésére beözönlő szovjet fegyveres erők ellen, de a túlerővel nem bírtunk, viszont olyan mély sebet ütöttünk a bolsevik Góliáton, amelyet képtelen volt kiheverni, bár az agonizálása (sajnos) sok időt vett igénybe.

Az '56-os forradalmunk és szabadságharcunk során az agresszorok óriási károkat okoztak hazánknak, több százezer ember kimenekült nyugatra, rommá lötték Budapest egyes kerületeit, a kádári megtorlás időszakában pedig, mintegy ezer embert végeztek ki, tíz és százezreket ítéltek szabadságvesztésre.

Meg kell jegyezni, hogy a szovjetek nem lettek elmarasztalva az agresszió elkövetése miatt, jóvátételt a mai napig nem fizettek, az MVSZ Iustitia Bizottsága által (tétélesen) kidolgozott veszteséglistát a hatalom csúcsán lévők „közjogi méltóságok” válasza sem méltatták.

Az előadás sajátos „gazdagítására” felkértük Súlyom Ildikó művésznőt annak felvázolására, hogy tragédiánkat és kifosztásunkat hogyan látja, hogyan érzékeli és éli meg (vagy át) egy család tragédiájának és kifosztásának szenvedő alanyaként.

The looting and the tragedy of Hungary in the 20th century

In a term of 60-70 minutes those tragic times will be sketched, when Hungary, as a victim of the political manoeuvres of the great powers (as a consequence of its particular geopolitical situation), has drifted into two world wars, then in 1956 became victim of the soviet's endeavour to world domination.

It can be proved that in the treaty following the First World War, Hungary was punished with the most severe, unjust and cruel moral, material and territorial sanctions, among these: the loss of homeland of more than 5 million Hungarian-speaking people who lived in those parts of the country that were attached to the neighbour states.

In the Second World War we were also involuntary involved, in a so called vis maior situation, and by the end of the war our land has been occupied first by the armed forces of the German empire, then by the soviet troops. During these occupations the country has been literally sacked, the soviets entrained and transported about 350 thousand innocent inhabitants to their neighbour country, then – like in the case of the First World War – the treaty of peace ordered again the dismemberment of our territory and the payment of 300 million dollars compensation.

This has been succeeded by several decades of soviet occupation, that not only made the nation carry an immense burden, but it also impeded in its scientific, cultural, technical, artistic and so on development, not to mention the propagation of the Bolshevik ideology, the demolition of the agriculture and industry.

In 1956 the Hungarian nation took arms against the soviets' inland flunkies, then against the armed forces, that streamed in to quiet the revolution. Although we couldn't cope with such superior numbers, it took time for the soviet superpower to recover.

During the revolution and war of independence of '56, the aggressors caused huge damages to our country, several hundred thousand people fled to the west, some districts of Budapest were smashed to atoms and the retaliation of Kadar executed approximately 1000 people, and hundreds thousand people were sentenced to years of imprisonment.

It must be mentioned that the soviets have never been reprehended for the aggressions committed, they haven't paid any compensation, the itemized list of losses elaborated by the Iustitia Committee of the World Federation of Hungarians hasn't even been considered by the leaders of the country.

To colour the presentation in a particular manner we invited artist Ildikó Sólyom to sketch how she sees, senses and lives the nation's tragedy and looting as sufferer subject of a family's tragedy and looting.

ELŐSZÓ

Ez az – összefoglaló – tanulmány abból a célból készült, hogy „felvillantssa” a Kárpát-medencében gyökeret vert, államot alapított népünk történelmének egyes fejezeteit, és érzékeltesse azokat az eseményeket, amelyek determinálják hazánk történelmét, és közvetlenül vagy közvetve befolyásolták erkölcsi, gazdasági, népeségi, kulturális, tudományos, technikai, művészeti és területi helyzetünk alakulását.

Bizonyítható, hogy a magyarság ún. „befogadó” nép volt minden időben, és az is tény, hogy más államok gyakorlatától eltérően, nálunk nem került senki sem hátrányos helyzetbe azért, hogy az anyanyelve, a vallása, a faji hovatartozása vagy a bőre színe eltér a magyarokétól. Az erőszakos asszimiláció alkalmazására nem került sor hazánkban, még azt sem követelték meg az ide települt idegenektől, hogy szakítsanak öröklött szokásaikkal, és ne ápolják nemzeti(ségi) kultúrájukat.

Ezek a megállapítások akkor is igazak, ha több mint ezeréves történelmünk során (átmenetileg) voltak olyan rövid időszakok, amikor általában külső nagyhatalmak nyomására előfordultak kisebb, helyi kilengések, de ezek eltörpültek az oroszoknál (szovjeteknél), a németeknél, a románoknál, a csehszlovákoknál, a törököknél, az USA-ban vagy más államokban lezajlott (számos helyen évszázadokon át tartó, váltakozó intenzitású) pogromok, erőszakos asszimilációk és más, burkolt kilengések (pl. nemzetiségi iskolák megszüntetése, nemzetiségi nyelvhasználat, feliratok, ünnepek, stb. tiltása, akadályozása, büntetése).

Talán ez a magyarázata annak, hogy napjainkban külföldi politikusok és sajtóorgánumok kiemelt „előszeretettel” foglalkoznak minden olyan hazánkra utaló, vélt vagy „belemagyarázott” rasszista jelenséggel, amelyet „feltupírozva” tálnak a közvélemény felé, hogy feledtessék saját szennyesüket, és eltereljék a figyelmet önmagukról.

A címben felvetett kérdés vizsgálatánál még azt is figyelembe kell venni, hogy geo-stratégiai helyzetünkből kifolyólag olyan „ütköző” zónában élünk, ahol útjában voltunk a tatároknak, a törököknek, az osztrákoknak, a németeknek, az oroszoknak (szovjeteknek), és súlyos véráldozattal, valamint felmérhetetlen nagyságrendű anyagi veszteséggel „fizettünk” azért, mert szabadságszerető nép lévén nem akartunk senkinek sem behódolni.

HÁBORÚK ÉS VESZTESÉGEK

I./Tatárjárás

1241. április 11-én, a Nyugat felé tartó, Batu kán vezette mongol-tatár főszereg súlyos csapást mért a IV. Béla király vezette magyar csapatokra a Sajó menti Muhi-puszta körzetében. IV. Bélának sikerült elmenekülnie a tatárok elől, akik feldúlták az egész országot, raboltak, gyilkoltak, és válogatás nélkül mindent pusztítottak.

A tatárok dúlása 1242 márciusáig tartott, akkor Ögödej nagykan halálának hírére a tatárok kivonultak az országból. A tatárjárás során az alföldi megyékben a települések mintegy 50%-a elpusztult.

A második honalapító néven emlegetett IV. Béla király hatalmas, látványos és eredményes munkával, politikai, katonai, gazdasági intézkedések sokaságával talpra állította az országot, elutasította a mongolok által felajánlott szövetségi javaslatot (IV. Orbán pápa támogatásának birtokában), majd az ismételten betörő tatár sereget megfutamította.

II./ Mohács + törökdúlás

II. Szulejmán szultán, 1526. április 23-án indult el (kb. 75-80 ezer főt számláló csapataival) Isztambulból Magyarország ellen, és augusztus 26-án érkezett Mohács alá, ahol II. Lajos király készült 25 ezer fős seregével megakadályozni a törökök térnyerését. A mohácsi csata augusztus 27-én vette kezdetét, és két óra leforgása alatt a törökök döntő győzelmet arattak a magyarok felett. Mintegy 14-15 ezer katonánk lelte halálát a csatatéren, II. Lajos király menekülés közben a Csele patakba fulladt.

A törökök előtt megnyílt az út Buda felé, hazánk a Török Birodalom hódító háborúinak szenvedő alanyává vált 1699-ig. Az ország területének nagy részét megszálló, elsőpró erőfölényben lévő török csapatok kíméletlenül fosztogattak, gyilkoltak, raboltak, gyújtogattak, és csupán a nemzet élni akarását fémjelző ellenállásnak volt köszönhető, hogy irtózatos erőfeszítéssel sikerült átvészelnünk ezt a hosszú, gyötrelmes időszakot, majd külső segítséggel kiverni a törököket az országból.

A törökkel vívott hon- és nemzetvédő háborúink során a magyarság embervesztésének nagyságrendjét jól érzékelteti az a demográfiai összehasonlítás, miszerint a török hódoltság előtt az ország lélekszáma nagyjából megegyezett Franciaország vagy Nagy-Britannia lakosságának számával! Európa a magyarok hősi ellenállásának köszönheti, hogy a törökök nem voltak képesek tovább terjeszkedni nyugati irányba.

Mérhetetlen nagy véráldozat és felbecsülhetetlen anyagi veszteség árán védjük önmagunkat és a keresztény világot a pogány népiirtókkal szemben.

A mongolok (tatárok) és főként a törökök elleni szabadságharcaink gyakorlatilag Európa védelmét is szolgálták, és ez a „védőbástya” jellegű misszióknak olyan hatalmas vérvesztéssel járt, hogy a törökök kiűzését követően a magyarság korábbi – Angliához és Franciaországhoz közelítő – lélekszáma az egyötödére csökkent!

III./ Habsburg uralom.

A török hódoltságot egy mérsékeltébb módszerekkel operáló, de az ország gazdaságát permanensen fosztogató, valamint a magyarság jogait megnyirbáló

osztrák elnyomás váltotta fel. A császári polgári adminisztráció és a katonaság túlkapásai sorozatos népfelkelésekhez, majd 1703-ban a II. Rákóczi Ferenc vezette szabadságharc kitöréséhez vezetett. A szabadságharc a kuruc seregek vereségével, illetve az 1711-es szatmári békével ért véget.

A Habsburgok uralma ígéretésekkel, látszat-intézkedésekkel és rendőrtörési módszerek illetve eszközök alkalmazásával tovább folytatódott, de az 1848 elején kitört európai forradalmi megmozdulások hatására március 15-én Pesten is győzött a forradalom, amely szabadságharcba torkolt, és csak I. Miklós cár 200 ezer fős csapataival tudták térdre kényszeríteni szabadságharcos erőinket 1849 augusztusában, és neki „köszönhető”, hogy Magyarország nem szakadt ki a Habsburg Birodalomból.

A Haynau császári generális vezette megtorlás áldozatává vált gróf Batthyány Lajos miniszterelnök, 13 tábornok, továbbá mintegy 260 civil és katona. Ezeket vitték el Ausztriába katonai szolgálatra, több száz főt ítéltek többéves börtönbüntetésre vagy várfogságra.

A Habsburg uralom hazánkat is érintő betetőzését képezte az I. világháború kirobbantásában való aktív részvétele és Magyarország bevonása az agresszorok táborába.

IV./ Trianon

Az I. világháborút lezáró párizsi (trianoni) békeszerződésben Magyarországot megfosztották területének kétharmadától, ötmillió magyar ajkú személyt rekesztettek ki határainkon túlra, és 200 millió aranykorona megfizetésére kötelezték hazánkat a győztes nagyhatalmak. Ekkora csapás egyetlenegy agresszort sem ért, arról nem is beszélve, hogy Magyarország (az Osztrák-Magyar Monarchián belül) az I. világháború kirobbantásában semmilyen szerepet nem játszott, a háborúban való részvétele *kizárólag* az osztrákoktól függött.

V./ Második világháború

Magyarország 1941. június 27-én, az európai államok között a legutolsóként üzent hadat a Szovjetuniónak. Mindennemű mentegetőzés és magyarázkodás mellőzésével kijelenthető, hogy hazánk vis maior helyzetben volt (!), a két nagy birodalom konfliktusában vagy a német megszállást választhatta, vagy a németek mellé áll. Harmadik változat nem volt!

A Szovjetunió elleni agresszióban való részvételünkért újabb területcsonkítással, valamint 300 millió USA dollárral kellett „fizetnünk” a békeszerződésben meghatározott követelményeknek alapján.

A „felszabadító” Vörös Hadsereg emellett speciális „zsákmányoló” alakulattal kifosztotta hazánk gyárait és üzemait (gépi felszereléseket, nyersanyagokat és raktári készleteket), számolatlanul rekvirálták el mezőgazdasági terményeinket, haszonállatainkat, műkincseinket, sőt több százezer polgári személyt

vagoníroztak be, és szállítottak a Szovjetunióba többéves vagy életfogytiglani munkavégzésre.

A mintegy százezer fős megszálló kontingens összes költségeit fizetnünk kellett, és azt is el kellett túrnunk, hogy a nyakunkra ültessék a Moszkvából ideirányított Rákosi-féle bandát, akik sikeresen tönkretették a magyar gazdaságot, bevezették a proletárdiktatúrát, és adaptálták a koncepciók perék végrehajtására vonatkozó kinti ismereteiket.

VI./ '56-os forradalom és szabadságharc

A sorozatos törvénysértések, a bevezetett lelki és fizikai terror, az erőltetett szövetkezeti mozgalom és a kuláküldözés, az eszetlen munkaverseny, a nemzeti szimbólumok és ünnepek eltörlése, őseink és hőseink feledtetése tömeges elégedetlenséget szított, amely mindent elsőpró forradalommá alakult át.

Az MDP szervezetei napok alatt felbomlottak, az ÁVH-sok, a vezető pártfunkcionáriusok és a forradalmi tömegekre sortüzet vezénylők gyáván szétszaladtak, a forradalom leverésébe beavatkozó szovjet harckocsikat és katonákat a zömében fiatal, silány fegyverekkel és benzines palackokkal harcoló Pesti Srácok megfutamították.

A hazug szovjet nagykövet (Andropov), valamint a szovjet kormány kétszínű magyarázkodása az újonnan beözönlő intervenciók csapatok eredeti célját „tarkargatta”, miszerint: Hruscsov és kormánya döntése alapján leverik a forradalmat, és a számukra megbízhatatlanná vált Nagy Imre miniszterelnök helyett a magyar történelem legnagyobb árulóját ültetik a nyakunkra, duplájára növelik a megszálló kontingens létszámát, majd hatékony segítséget nyújtanak Kádárnak a megtorlás „példamutató” végrehajtásához.

Az utóbbi olyan „jól sikerült”, hogy Kádár nagyságrendileg túltett Haynau generálison: közel ezer ember halála terheli a lelkét, 25-30 ezer embert lett tartóztatva és hosszabb-rövidebb börtönbüntetésre ítélve. 200 ezer ember menekült ki az országból, a megszállók által okozott kár összértéke pedig 10 ezer milliárd forint körüli értékre rúg!

Az MVSZ Justitia Bizottsága által készült tanulmány tartalmazza a károkozás tételes felbontását, az alábbi csoportosításban:

- (1) a harckocsik, a tüzéség és a légierő okozta károkat;
- (2) a termelés leállításából keletkező károkat;
- (3) az út- és vasúthálózatban okozott károkat;
- (4) a kereskedelem és a turizmus visszaeséséből eredő károkat;
- (5) a kb. kétszázezer fős katonai kontingens 35-36 évig tartó költségkihatását;
- (6) a hazánkban diszlokált szovjet katonai kontingens által a természeti környezetben okozott károkat (víz, gyógyvíz, élővilág, stb.). Sajnálatos tényként kell megemlíteni, hogy a Justitia Bizottság dolgozatát a magyar médiák konzekvensen agyonhallgatták.

Az MVSZ tiszteletbeli elnökének (Rácz Sándornak), elnökének (Patrubány Miklósnak) és a Justitia Bizottság elnökének (Bokor Imrének) aláírásával ellá-

tott, a legfőbb közjogi méltóságoknak elküldött anyagot (érdemi) válasza sem méltatták, és a parlamenti pártok elnökeihez továbbított jelentés is hasonló „elbírálásban” részesült!

Az MVSZ és a Justitia Bizottság időt, energiát és anyagi áldozatot nem kímélve megkísérli áttörni a hallgatás és/vagy a közömbösség falát. A Brüsszelben megtartott, mérsékelt sikerrel járó nemzetközi sajtótájékoztató csupán az első lépés volt kitűzött célunk érdekében, hogy a hazai és a nagyvilági közvéleményt megismertessük a magyarságot ért tragédiák eddig elhallgatott vagy eltorzított tényanyagával, és elérjük, hogy megfelelő szinten, egy illetékes testület foglalkozzon ezzel a kérdéssel.

AZ 1956-OS SZOVJET KATONAI INTERVENCIÓ SORÁN KELETKEZETT VESZTESÉGEINK

BEVEZETÉS

A Kárpát medencében honalapítónak vált magyarság történelme, dicsőséges és tragikus események sorozatát tartalmazza. Hazánk *geo-stratégiai helyzetének* következtében, a szláv és a germán népek „tengerében” (érdekszférájukban, ütközési zónájukban), gyakran keveredett konfliktusba szomszédjaival, valamint - a szomszédjait is támadó - (mongol, török) hódítókkal.

A kis népekre jellemző „*vis maior*” helyzetekben, Magyarország is átmeneti vagy tartósabb szövetségre lépett egyes nagyhatalmakkal (törökökkel, osztrákokkal, németekkel, szovjetekkel), felelt a következményekért (I. és II. világháborúkat), nem egy esetben *irreálisan magas árat* fizetve azért, mert *elkerülhetetlenül* belesodródott a világalomra törő birodalmak között kirobbant konfliktusokba.

Történelmi tény, hogy a magyarság soha nem kezdeményezett és nem indított hódító háborúkat, nem akart más népeket leigázni, jogos érdekeit békés úton kívánta rendezni, ugyanakkor függetlenségének vagy területi integritásának védelme érdekében, gyakran ragadott fegyvert, idegen hódítók és/vagy hazai kollaboránsaik ellen.

1956-ban, a szovjet névre átkeresztelt orosz hódítók, cári elődjük hagyományaira támaszkodva, kb. 200 ezer fős, *állig felfegyverzett* hadsereggel verték le a helytartójukként idetelepített Rákosi-Gerő-Farkas és bandájuk ellen kirobbant forradalmunkat, valamint az agressziójuk ellen kibontakozott szabadságharcunkat.

Elsőpró (létszámban és harci-technikai eszközökben megmutatkozó) erőfölényük birtokában szétlőtték Budapest egyes negyedeit, főútvonalon lévő épületeit, tönkretették útvonalaink többségét, számos városunk laktanyáit és középületeit, repülőtereinket, lezárták a nyugati határainkat, kollaboránsaik bevonásával akadályozták, elfogták vagy legyilkolták a nyugatra menekülők egy – máig is tisztázatlan számú – részét.

A szovjet szuronyokkal létrehozott Kádár-féle bábkormány felállításával és kollaborálásával, - további *személyi és anyagi* veszteségek *közvetlen* vagy *köz-*

vetett okozói voltak, mivel az „összkomfortos” sztrájk kirobbanása (valamint az abból eredő anyagi károk), illetve a nyugatra menekült, mintegy 200 ezer főt kitevő emberveszteségünk, az agresszorok számláját terhelik, nem elfelejtkezve arról sem, hogy *tevékenyen közreműködtek Kádár véres megtorlási akcióiban.*

Vizsgálat tárgyát képezi az is, hogy az ún. Kádár rezsim konszolidációját követően (vagyis 1957 májusától kezdve), miért volt szükség megnövelt létszámú szovjet („ideiglenesnek” címkézett) csapatok állomásoztatására hazánkban, és milyen költségkihatással volt ez a magyar népgazdaságra?

Tekintettel arra, hogy a Szovjetunió a forradalmárjainktól elszenvedett *erkölcsi, ideológiai, anyagi és személyi* veszteségei ellenére, még hosszú ideig konzerválta a hatalmát, ezért a szocialista tábornak nevezett, a Kremlből irányított társadalmi „képződmény” szétesését követően, csak most kerülhetett sor arra, hogy megvizsgáljuk a hazánk ellen elkövetett szovjet agressziót, és kártérítési igényeink tételeit.

Az emberiség történelmében lezajlott mintegy 14 000 háborút (fegyveres összetűzést) lezáró 8 000 békeszerződés többségéből megállapítható, hogy a „hadisarc” (kártérítés vagy jóvátétel) nagyságrendjében általában a *győztes fél* döntött, de nem számított ritkaságnak, hogy a *szemben álló felek* megállapodása alapján rendezték le ezt a kérdést.

JOGI ELEMZÉSEK

ÁLTALÁNOS ÉS NEMZETKÖZI JOGI ALAPOK VIZSGÁLATA, AZ '56-OS FORRADALOM ÉS SZABADSÁGHARC ESEMÉNYEINEK FÜGGVÉNYÉBEN.

(KÁRTÉRÍTÉS A NEMZETKÖZI JOGBAN, KIEMELT JOGI ÉRVEK, A HAZÁNK ELLEN 1956-BAN ELKÖVETETT SZOVJET AGRESSZIÓ JÓVÁTÉTELEÉRT)

1956-ban a szovjet hadsereg agressziót követett el Magyarországgal szemben, háborús akciót vezetett az ország ellen, megdöntve a legális kormányt, figyelmen kívül hagyva a magyar nép akaratát. A Magyarok Világszövetsége a forradalom 50. évfordulója alkalmából 2006. október 15-én rendkívüli megemlékező közgyűlést tartott, és a következő határozatot hozta:

„1956 októberében és novemberében Magyarországot fegyveres támadás érte a világ akkori legerősebb hadserege részéről. Magyarország hadüzenet nélkül háborús színtérré vált. Az ártatlanul kioltott életek tízezreiért, az ekkor okozott szörnyű pusztításért, a Magyarok Világszövetségének rendkívüli, emlékező Küldöttgyűlése kezdeményezi és követeli kártérítés fizetését az agressziót elkövető Szovjetunió utódállamaitól. Teszi ezt annál is inkább, mivel időközben ezek az államok a jogállamiság és a demokrácia útjára léptek.”

Az MVSZ keretében, egy független bizottság alakult (Justitia Bizottság néven), azzal a feladattal, hogy feltárja, vizsgálja (elemezze) és jogi, valamint szakmai érvek alapján feldolgozza a magyarsággal szemben elkövetett sérelmeket,

továbbá indítványozza az illetékes szervek felé (kormány, bíróság, ügyészség) azokat a szükséges lépéseket, amelyeket meg kell tenni a jogorvoslat beindítása (teljesíthetősége) érdekében.

A továbbiakban, magyar kormány feladatát képezi, hogy (a kapott adatok birtokában) tárgyalásokat kezdeményezzen kártérítés céljából a volt Szovjetunió utódállamaival, a tárgyalások kudarca esetén pedig, forduljon nemzetközi jogi intézményekhez. Amennyiben a kormány nem vállalná fel ennek a feladatnak a teljesítését, akkor a Magyarok Világszövetsége és a Justitia Bizottság tesz meg mindent annak érdekében, hogy a problematikus kérés igazságos megoldást nyerjen.

A KÁRTÉRÍTÉS ALAPJAI

1907-ben, a Hágában jelenlévő felhatalmazottak egy egyezményt fogadtak el, amely *„A háborús jogszabályokról szóló törvénykönyv teljesebb változata”* címet kapta, és ebben részletezték az agresszor által elkövetett háborús veszteségek kártérítési kötelezettségét, amelyet később kibővítették a genfi konferencia során, az 1864-ben alakult Vöröskereszt szellemiségének nemzetközi szintre emelésével.

Erre támaszkodva, az I. világháború utáni békeszerződésekben nagy összegű kártérítésre ítélték az agresszoroknak minősített országokat. Németországnak 132 Mrd aranymárkát, Ausztriának, Bulgáriának és Magyarországnak 12 Mrd aranymárkát kellett fizetnie a győztes államoknak (ez Magyarország esetében 200 millió aranykorona kifizetését jelentette).

Ami a lakosságot illeti,- a győztes államok törvényben *rendelkeztek a privát károk jóvátételéről, így a kártérítés nemcsak a kárt szenvedett államot illette meg, hanem annak polgárait is(!)*, akik a bonyolult jogszabályok mellett, bizonyos feltételekkel részesülhettek belőle.

A II. világháborút lezáró békeszerződést 1947. február 10-én írták alá Párizsban. A békeszerződés háborús jóvátétel fizetésére kötelezte a vesztes országokat (Németország, Finnország, Olaszország, Románia és Magyarország). Magyarországnak összesen 300 millió dollárt kellett fizetni, ebből 200 milliót a Szovjetunió, 50 milliót Jugoszláviának, 50 milliót Csehszlovákiának.

A II. világháború után megalakult ENSZ, (előbb San Franciscóban, majd később New Yorkban) fő célja a nemzetek közötti békés együttélés biztosítása. A Szovjetunió alapító tagja 1945. október 24-e óta, Magyarország pedig 1955. december 17-én nyerte el a tagságát.

A KUVAITI PÉLDA

1990. augusztus 2-án Irak megtámadja Kuvaitot. 1991. április 3-án az ENSZ Biztonsági Tanácsa Irakot felelősnek nyilvánította különböző károk okozása miatt, amelyek a Kuvait elleni agresszió és megszállás során keletkeztek.

E célból egy Kártérítési Bizottság jött létre, amely Genfben székelt és hat különböző felszólalási-kategóriát fogadtak el. Fizikai (élő) személyek, valamint cégek (jogi személyek) követelhetnek kártérítést a kormányukon, vagy nemzetközi szervezeteken keresztül.

A Kártérítési Bizottság több milliárd dollár megfizetésére kötelezte Irakot. A kártérítést az iraki Petrol Vállalat eladásából kezdték finanszírozni. Jelenleg a kártérítési folyamat végrehajtása, az iraki belső konfliktusokkal terhelt helyzet miatt nehézségekbe ütközik.

A SZOVJETUNIÓ FELELŐSSÉGE AZ '56-BAN ELKÖVETETT AGRESSZIÓJUK FÜGGVÉNYÉBEN

Az 1947-ben aláírt párizsi békeszerződés egyik mellékletében meghatározottak szerint, szovjet csapatok állomásozhatnak Magyarországon és Romániában, hogy biztosítsák a Szovjetunió és Ausztria szovjet zónája közti katonai utánpótlási vonalat.

1955. május 15-én Ausztria szuverén semleges állam lett, ezzel a négy megszállási övezet megszűnt, és a szovjet csapatok útvonal-biztosítási feladata is véget ért. Egy nappal az osztrák semlegesség elfogadása előtt (vagyis: május 14-én) viszont, létrehozták a Varsói Szerződés Szervezetét (Varsói Szerződés: VSZ), és ezzel (a szovjetek véleménye szerint) továbbra is lehetővé vált, hogy csapatait Magyarország területén állomásoztassa.

A VSZ okmányaiból kitűnik, hogy egyetlen államot sem jogosít fel arra, hogy csapatokat állomásoztasson egy másik állam területén. Ebből következik, hogy a Magyarországon maradt különleges hadtest csapatai jogtalanul tartózkodtak hazánkban 1955. május 15-ét követően!

A Szerződő Felek megállapodása alapján készült okmány nem jogosítja fel egyetlen tagállamot sem arra, fegyveres erőszakkal lépjen fel a Szerződésből kilépni szándékozóval szemben. A Szerződés 8. cikkelye pedig kifejezetten tiltja az egymás belügyeibe való beavatkozást.

A KÁRTÉRÍTÉS FELMÉRÉSE

A kuvaiti precedens értékű példa alapján, a magyar esetben is jogszerű, indokolt és igazságos lenne, hogy a magyar állam hivatalos felmérés után, esetleg nemzetközi szakértőket is beavatva, a kártérítést a szovjet utódállamoktól kérje.

A kár lehet direkt, vagy indirekt, mert a kuvaiti példából kitűnik, hogy indirekt károk is jóvátételre szoríthatnak. A kár nemcsak a konkrét pusztításból kimutatható károkra vonatkozik, hanem a gazdasági potenciál csökkenése (kiesése) következtében bekövetkezett károkra is. Kiindulópont lehetne, a kádári rezsim „ellenforradalmi károk”-ként nevezett kárbecslése, amelyet az akkori hatóságok állapítottak meg: kb. 20 milliárd forint értékben (1957-es árfolyamértékben számolva).

AZ UTÓDÁLLAMOK FELELŐSSÉGE

A Szovjetunió széthullása után, az utódállamokra hárul a felelősség, mivel az 1978. augusztus 23-i bécsi egyezmény meghatározza, hogy: „Minden olyan szerződés, mely érvényben volt az államok elszakadásának időpontjában az eredeti állam teljes területére nézve, hatályos marad minden így létrejött utódállamra nézve is.” (34. cikkely), az előbb említett szerződés egyébként hatályban marad adott esetben az eredeti állam maradék területére nézve is (35. cikkely).

A mi esetünkre vonatkoztatva: a nemzetközi jog minden esetben elismeri az Orosz Föderációt, mint a Szovjetunió utódját, helyesebben folytatóságát. Ennek a folytatóságágnak objektív kritériumai közé tartozik az, hogy az Orosz Föderáció determináns volt a szovjet tagállamok között, földrajzilag az egyik legnagyobb, és a világ nagyhatalmai közé tartozott.

Ami Fehéroroszországot és Ukrajnát illeti, ez a két ország csak részbeni folytonossággal rendelkezik, mivel mindkét ország az ENSZ-nek alapító tagja, számos nemzetközi szerződést ratifikáltak saját neveikben, amelyek (egyben) a Szovjetuniót is érintették.

Az ENSZ főtítkárához 1991. december 24-én írt levelében Boris Elstine elnök leszögezte, hogy az Orosz Föderáció a Szovjetunió utódjának tekinti magát, Yuli Mihailovich Vorontsov, Oroszország állandó képviselője az ENSZ-ben 1992. január 27-én szintén hasonló módon nyilatkozott, kijelentette, hogy az Orosz Föderáció folytatja a joggyakorlatot és elfogadja kötelezettségeit, melyek a Szovjetunióra érvényesek voltak. A fentiekre való tekintettel, az Orosz Föderáció, a volt Szovjetunió jogi utódállamának minősül.

ELÉVÜLÉS KÉRDÉSE

A Szovjetunió 1956-ban nemzetközi bünt követett el a Magyarország elleni katonai agressziójával. Egyértelmű, hogy addig, amíg Magyarország szovjet megszállás alatt volt, és hazánkban nem volt demokratikus rendszer, gyakorlatilag lehetetlen volt a Szovjetunió felelősségét felvetni, illetve kártérítést követelni.

A jogi gyakorlatba ismert elévülés fogalmát - tehát - jelen esetben nem lehet szóba hozni vagy alkalmazni, annál is inkább, mert egyes tények nemcsak a Szovjetunió nemzetközi jogszabályokba ütköző (jogi, morális, etikai) cselekményeit tükrözik, hanem - ezen túlmenően -, az emberiség ellen elkövetett bűncselekmények is történtek, amelyek elévülhetetlenek!

KONKLÚZIÓ

Vitathatatlan, hogy 1956 októberében és novemberében, a Szovjetunió fegyveres agressziót követett el Magyarország ellen. A szovjet fegyveres erők kijelölt részei - hadüzenet nélkül - beözönlöttek az ország területére. A magyar polgári és katonai forradalmi erők ellen, a Néphadsereg egyes alakulatai ellen, a polgári lakosság, va-

lamint polgári szervezetek (forradalmi bizottságok, tanácsi szervek, szakszervezetek, rendőrség, nemzetőrség, stb.) ellen léptek fel, emberéletek sokaságát oltották kioltottak ki, és hatalmas gazdasági károkat okoztak az országnak.

Emberéletek sokaságát oltották kioltottak ki, és hatalmas gazdasági károkat okoztak az országnak, ezért a JUSTITIA BIZOTTSÁG által kidogozott, a jóvátétel beindításához szükséges alapanyag felhasználható az utódállamokkal szembeni kártérítés megállapításánál.

A magyar nép jogos igénye, hogy a világtörténelemben morális győzelemként számon tartott forradalmát és szabadságharcát eltiprói, ne csak erkölcsi, hanem anyagi elégtételt is szolgáltassanak.

A SZOVJETUNIO MAGYARORSZÁG ELLENI 1956-OS KATONAI INTERVENCIÓJA

ALAPFOGALMAK

AGRESSZIÓ: a nemzetközi jogban egy állam erőszakos, főként katonai fellépése, egy másik állammal szemben. Adott körülményekben, agresszióknak minősül (het) egy államnak a másik állammal szembeni fenyegető (támadó) viselkedése. Agresszióknak számít az is, ha egy szuverén állam felségterületét idegen fegyveres erők szándékosan megsértik, és tiltakozás vagy felszólítás ellenére sem távoznak onnan.

AGRESSZOR: az erőszakos (fegyveres) támadó (agressziót kezdeményező) fél.

HÁBORÚ: az államközi (politikai, ideológiai, gazdasági, faji, vallási, stb.) konfliktusok fegyveres erőszakkal történő megoldása.

HÁBORÚS BŰNCSELEKMÉNY: a polgári lakosság elleni erőszak, a háborús fosztogatás, a bűnös hadviselés, a harctéri fosztogatás, a fegyverszünet megszegése, a hadikövet elleni erőszak, a vöröskereszttel való visszaélés és külön jogszabályokban meghatározott egyéb büntettek. **A HÁBORÚS BŰNCSELEKMÉNYEK BÜNTETHETŐSÉGE NEM ÉVÜL EL!**

HADMŰVELET: a fegyveres erők tevékenységének egyik formája, cél, hely és idő szerint összehangolt csapások és manőverek összessége, egy meghatározott (kitűzött) hadműveleti feladat teljesítése érdekében.

FEGYVERES KÜZDELEM: a háború sajátos ismérve, a hadviselő felek katonai szervezetei között lezajló harctevékenységek, meghatározott célok teljesítés érdekében.

A SZOVJET KATONAI INTERVENCIÓ, A NEMZETKÖZI KATONAPOLITIKAI HELYZET FÜGGVÉNYÉBEN

A szovjet katonai felderítési adatok birtokában Hruscsovék már *szeptemberben* „észlelték”, hogy valami készülöben van Egyiptom ellen, ezért megtették a szükségesnek látszó lépéseket a közel-keleti események „kezelésére”.

Készen álltak arra, hogy - adott esetben -, katonai erővel is „megsegítik” Egyiptomot, az imperialisták agressziója ellen. A segítség részben légi úton, részben haditengerészeti erőkkel lett volna végrehajtható, de benne volt a nagy „sakkjátszmában” az is, hogy a szovjetek Közép-Európában, esetleg Nyugat-Európában újabb pozíciók (területek) megkaparintásával kárpótolják magukat, ha a Nyugat le lesz kötve Egyiptommal. Hruscsov nem felejtette el azt a híressé vált sztalini mondást, miszerint: „*A zsákmány azé, aki megszerzi!*”.

Ennek érdekében nagyszabású előkészületeket tettek a szárazföldi erők harcokésztségének és harckészültségének fokozására, tartalékokkal, lőszerrel és üzemanyagokkal való ellátására, hogy adott esetben késedelem nélkül mobilizálhatóak legyenek harctevékenységek végrehajtására.

Mindezek a készülődések rendkívül nagy titokban folytak, de utólag rekonstruálni lehet a szovjet kormány és a katonai vezetés szándékát, a csapatok mozgási időpontja, felkészültsége, feltöltöttsége, mennyisége és összetételének elemzése segítségével.

A Magyarországon állomásozó Különleges Hadtest személyi állománya szabadságolásának korlátozása, illetve beszüntetése *szeptemberben* megkezdődött! Mindez nem magyarázható a magyar belpolitikai helyzettel, mert sem szeptemberben, sem október első felében nem történt semmi olyan esemény hazánkban, amely katonai erők harckészültségének megerősítését igényelte volna, sőt még a honvédségnél vagy a rendőrségnél sem léptettek életbe semmilyen korlátozó vagy megerősítő intézkedéseket.

Hruscsov és harcedzett katonai stratégiái, Zsukovval az élükön, úgy ítélték meg, hogy az adott helyzetben (óvatosan és sokrétűen álcázva) meg lehet kezdeni csapataik nyugati irányba történő átcsoportosítását, és egy kedvező pillanatban (a váratlansági tényezőt kihasználva) érvényesíteni lehet a nyugati államok szárazföldi erőihez viszonyított - nyomasztó nagyságrendű - erőfölényüket (élőerőben, harckocsikban, páncélozott szállító-járművekben és tüzérségi eszközökben).

Egy Európában lezajló VSZ - NATO összecsapásnál ezek az erők kiegészültek volna a lengyel, NDK, csehszlovák, magyar, bolgár és román haderők kijelölt csapataival. Ebben az időszakban a Magyar Néphadsereg létszáma 200 ezer fő körül mozgott, és gyatra felszerelése ellenére, jelentős erővel, valamint több tízezer hősi halottal járult volna hozzá a szovjetek kalandjához.

A szovjet kormány utasítására, **1956. október 23-án 19.45-kor (!)**, a Kárpáti Katonai Körzet parancsnoka (P. I. Batov hadseregtábornok) harci riadót rendelt el, és parancsot adott egy lövész és egy gárdahadosztály részére, hogy Csap-Beregszász-Nagyszőlős térségében lépjk át a szovjet-magyar határt, és vonuljanak a Szolnok-Abony, Hatvan-Jászberény körzetekben kijelölt gyülekezési körletükbe.

Valójában: a magyar határ megsértése, és fegyveres erők beözönlése hazánk területére már agresszióknak minősül, függetlenül attól, hogy harctevékenységgel vagy harctevékenység nélkül zajlott le az akció, mivel egy szuverén állam felségterületének ilyen jellegű (durva) megsértése teljes mértékben kimeríti a fegyveres erőkkel történő (közvetlen) fenyegetés kritériumát, az érdekellentétek feloldásának fegyverekkel való megoldását.

1956. október 24-én hajnalban, a Lascsenko (Pjotr Nyikolajevics) altábornagy parancsnoksága alatt álló un. Különleges hadtest csapatai Székesfehérvárról bevonultak Budapestre, és konkrét harctevékenységet kezdeményeztek a Budapesten lévő egyes forradalmi erők és a hozzájuk csatlakozott katonák ellen, akik egy-egy objektum körzetében szerveződtek és felléptek a Rákosi-Gerő-féle rezsim népiirtó és népnúzó politikájával szemben.

A különleges hadtest csapatainak Budapestre vezénylését nem előzte meg sem a kormány, sem a parlament állásfoglalása, illetve a szovjet kormány felé történő felkérése.

Vagyis: a Kremlben már döntöttek a katonai bevonulásról, a „mellékszereplők” pedig, az intervenció mindkét fázisában, csupán dróton rángatott figurák voltak Hruscsov és Zsukov színpadán.

Október 27-én a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanácsa által megválasztott új kormány elnöke: Nagy Imre, haladéktalanul lépéseket tett a fegyveres összetűzések megszüntetésére, a rend helyreállítására, és a szovjet csapatok Budapestről való kivonására. Nagy Imre számos Andropovnak (Jurij Vlagyimirovics), a Szovjetunió budapesti nagykövetének címzett, írásos, valamint szóbeli tiltakozása ellenére felgyorsult a szovjet csapatok beözönlése az ország területére, miközben a szovjet kormánynyilatkozat (október 30-án) azt rögzítette, hogy a csapatok kivonása azonnal megkezdődik, ha a magyar kormány ezt kéri. Andropov azzal „áltatta” Nagy Imrét, hogy a beérkező szovjet fegyveres erők a kivonuló csapatok biztosítási feladatait látják el.

A háborús állapot tényét megerősíti Nagy Imre miniszterelnöknek a Szabad Kossuth Rádió Budapest és a Szabad Petőfi Rádió Győr hullámhosszain elhangzott felhívása 1956. november 4. 05.20-kor, amelyben ismertette, hogy:

„Ma hajnalban, a szovjet csapatok támadást indítottak fővárosunk ellen azaz a nyilvánvaló szándékkal, hogy megdöntsék a törvényes magyar kormányt. Csapataink harcban állnak! A kormány a helyén van! Ezt közlöm az ország népével és a világ közvéleményével!”.

Számos helyen súlyos harcok alakultak ki a szovjet intervenciók, és a magyar forradalmárok között, amelybe kisebb erőkkel bekapcsolódtak a Magyar Néphadsereg fegyveres erői is.

Szovjet részről a forradalmár csoportok és a Néphadsereg alakulatai elleni fegyveres fellépés (hadművelet, harctevékenység, fenyegetés, blokádnak, megtévesztés, stb.) tényét egyértelműen bizonyítják Zsukov (Georgij Konsztantyinovics), a Szovjetunió marsalljának, honvédelmi miniszterének 1956. november 4. 12.00-tól 1956. november 10. 09.00-ig készített (összesen 10 darab) „SZIGORÚAN TITKOS!” minősítésű JELENTÉSE, a magyarországi harctevékenységek helyzetéről.

A Zsukov jelentésekben szereplő kifejezések („szovjet csapatok hadművelete, -- előre kidolgozott hadműveleti terv alapján, -- csapataink elfoglalták, -- csapataink ultimátumot adtak át, -- a magyar csapatok főbb helyőrségeit körülfogták, -- csapataink rohamra indultak, -- csapataink megszállták, -- birtokukba vették, -- csapataink teljes egészében elfoglalták, -- katonai igazgatást vezettünk be, -- nagy mennyiségű lőfegyvert, harci technikát és lőszerrel zsák-

mányoltak, -- kétórás tüzérségi előkészítést hajtottak végre, -- foglyul ejtették”, -- stb., stb.) döntő többsége csak háborúval, illetve harctevékenységgel kapcsolatos jelentésekben, leírásokban, közleményekben vagy katonai szakirodalmakban használatosak (zsákmányszerzés, tüzérségi előkészítés, hadművelet, megszállás, stb., stb.).

A felsorolt tényadatok semmilyen kétséget nem hagynak annak a megítélhetőségében, hogy 1956-ban a Szovjetunió fegyveres agressziót követett el hazánk ellen, és brutálisan eltiporta forradalmunkat.

HÁBORÚS BŰNÖK

Tanúkkal és dokumentumokkal bizonyítható, hogy a szovjet intervenciók számos esetben követtek el háborús bűnöket vétlen polgári lakosokkal, fegyveres forradalmárokkal, valamint fogságba esett katonákkal szemben.

Háborús bűnnek minősül:

- a fogságba esett személyek kínzása és/vagy kivégzése;
- a fogságba esett személyek kiharcolása a Szovjetunióba;
- a kórházak, mentőautók és/vagy fegyvertelen házak lövetése.

Háborús bűnök kategóriájába tartozik a békés tüntetők elleni lőfegyverek használata, amelyet megfélemlítés és megtorlasként alkalmaztak a szovjetek segítségével felfegyverzett karhatalmisták (pufajkások). Meg kell említeni, hogy a karhatalom megszervezésének első időszakában a karhatalmisták a szovjet katonákkal közösen (összehangolt tervek alapján) járőröztek Budapesten és az ország számos területén.

A szovjet szuronyok jelenléte és támogatása nélkül, a karhatalmisták nem mertek volna olyan brutálisan fellépni a fegyvertelen polgárokkal szemben, mint tették azt az ország számos pontján, Kádár, Apró, Münnich, Marosán vagy Biszku „főguruk” közvetlen vagy közvetett intézkedésére (sugallatára, bátorítására, parancsára).

Ha csak a Kossuth téren, október 25-én lezajlott vérfürdőre gondolunk, ahol szovjet katonák is jelen voltak, mindmáig elmaradt a parancsot kiadók és az elkövetők felelősségre vonása. Szovjet részről érdemleges információ nem jelent meg ezzel kapcsolatosan, holott kizárt dolog, hogy a helyszínen jelenlévők szovjet tisztek vagy közkatonák, ne készítettek volna igazoló jelentéseket az eseményekről és saját tevékenységükről.

A szovjet katonák egyes személyek ellen elkövetett háborús bűneiről részben szemtanúk, részben pedig túlélők nyilatkozataiból szerzett tudomást a közvélemény.

A Szovjetunióba történt deportálás tényét a „JELCIN-DOSSZIÉ” III. Fejezet, 8. pontja (Szerov és Andropov jelentése az SZKP Központi Bizottságának, Budapest, 1956. november 14.) igazolja:

„A mai nap folyamán több ízben is felhívott Kádár és Münnich elvtárs (mind egyik külön-külön), s közölte, hogy a szovjet katonai hatóságok egy vasúti szerelvényen a fegyveres felkelésben részt vett magyar fiatalokat szállítottak a

Szovjetunióba. Kádár és Münnich ezzel kapcsolatban kijelentették, hogy nem helyeslik az ilyen szovjet eljárást, mert szerintük ez késztette a magyar vasutasokat általános sztrájkra, és rontotta a belpolitikai helyzetet.

Münnich elvtárs azt kéri, hogy a szovjet csapatok parancsnoksága hivatalos sajtóközleményekben jelentse be, hogy Magyarországról senkit sem szállított és nem is fog szállítani a Szovjetunióba.

Ami vonalunkon utasítás ment arra, hogy a jövőben a letartóztatottakat zárt gépkocsin szállítsák, megerősített konvojjal.” (Sic!)

Aláírások: Szerov, Andropov.

„KVÁZI” HÁBORÚS BŰNÖK ÉS BŰNÖSÖK (?)

Jogi értelemben, az itt részletezett bűnök ma még nem tartoznak a háborús bűnök kategóriájába, mégsem lehet elhallgatni ezeket, mert nem csak hazánk, de az egykori szocialista tábor többsége is elszenvedte azokat a borzalmakat, amelyek Lenin és társai honosították meg a Szoloveckij szigeteken lévő GULAG-okon, a rabok - *sajátos* - kivégzési (likvidálási) módszerének bevezetésével.

Arról van szó, hogy a bolsevikok, - a *vélt*, a *kredált* vagy a *valós* ellenségeik fizikai megsemmisítése során gyakran alkalmazták áldozataik esetében a kezek hátradrótozását, a tarkón-lövést, majd koporsó nélkül, arccal a föld felé fektetett helyzetben, jeltelen gödrökbe történő „*elkaparásukat*”.

A halottak (kivégzettek) ilyen jellegű meggyalázása annyira megdöbbentőnek, megmagyarázhatatlannak és hihetetlennek tűnt, hogy sokan még a nagyszámú bizonyítékok ellenére is kétségbe vonták, hogy ember az emberrel szemben, képes volt ilyen szörnyűségeket elkövetni.

Ez a kivégzési módszer járványszerű gyorsasággal terjedt el a Szovjetunióban (a GULAG szigetvilágban), Lengyelország (a szovjetek által megszállt) területein, Jugoszláviában, valamint (egyes változatai) Kínában, Kambodzsában, Bulgáriában, Észak-Koreában, Észak-Vietnámban, Romániában és az NDK-ban.

Magyarországra 1956 októberében érkezett el ez a „járvány”, ebben pusztult el a megtorlás időszakának több száz áldozata, köztük Nagy Imre, Maléter Pál, Dudás József, Szabó János és sokan mások.

A megtorlás egyes fázisainak végrehajtási módja, a letartóztatástól kezdve az áldozatok holttestének eltüntetéséig bezárólag, minden kétséget kizáróan arra utal, hogy szovjet „szakemberek” közreműködésével (irányításával) zajlottak le ezek az „akciók”, a magyarság történelme során ilyen jellegű megtorlás nyomain sem található.

Az ellenséggel vagy az ellenféllel szembeni bosszúállás szovjetektől „importált”, és szovjet közreműködéssel megvalósított formáját honosította meg Kádár és bandája, a felelősség vállalásában mind az importálónak, mind pedig az exportálónak, osztozniuk kell!

Az is a bolsevikok módszeréhez tartozott (és hazánkban is meghonosították), hogy a kivégzettek hozzátartozóinak nem adtak tájékoztatást a kivégzés tényéről, időpontjáról és a temetkezési helyről. Még azt is tiltották, hogy a fel-

tételezett nyughelyekre virágokat tegyenek a gyászolók. Kádár lovas rendőrei széttaposták a 301-es és a 298-as parcellák környékére (titokban) kiszórt virágokat, mert a hatalom birtokosai még ettől is eltiltották a gyászolókat.

Ha mindezek - az eddig „szőnyeg alá seprtek” büntettek -, a feledés homályába merülnek, akkor bármikor megismétlődhetnek, és a hasonló bűnök elkövetésére hajlamosakat nem tartja vissza a leleplezéstől vagy a számonkéréstől való félelem.

Talán az egykori Szovjetunió népeinek a legnagyobb érdeke, hogy fény derüljön ezekre az emberiség ellenes gonosztettekre (bárhol történtek is, és bárki volt az elkövető), hiszen ők szenvedtek a legtöbbet és a leghosszabb ideig a szadista bolsevik bandák terrorja alatt.

A Szovjetunióban alig volt olyan család, akit ne érintett volna az esztelen bolsevik terror: Molotovnak a felesége került a GULAG-ra, Poszkrebisevnek (Sztalin titkárának) a feleségét kivégezték, Kaganovicsnak a testvérét lötték agyon, Tuhacsevszkij családotól likvidálták, Jagodát agyonverték, Trockij fejét egy jégcsákánnyal „lékelték” meg, és folytathatnánk a sort a többi ismert vagy kevésbé ismert, illetve ismeretlen személyek millióival, akik a bolsevik rendszer áldozatai voltak.

Dosztojevszkij, az orosz realizmus kiemelkedő író-óriása, a „MEGALÁZOTTAK ÉS MEGSZOMORÍTOTTAK”, a „BŰN ÉS BŰNHÓDÉS”, a „FÉLKEGYELMŰ” és más regények vagy elbeszélések szerzője, alighanem forog a sírjában amiatt, hogy az egyéniség, a nemzet, a szabadság és az orosz elhivatottság legmagasabb szintjét képviselő bölcséleti-etikai indíttatású remekműveit, mennyire háttérbe szorították a szocreál írók, milliós példányokban megjelentetett *hazug, primitív, téveszméket és marxista-leninista maszlagokat tartalmazó* kiadványai.

A SZOVJET INERVENCIÓS ERŐK VEZETÉSE ÉS ÖSSZETÉTELE

MOSZKVA	ZSUKOV, GEORGIJ KONSZTANTYINOVICS, a Szovjetunió marsallja, honvédelmi miniszter
SZOLNOK	KONYEV, Ivan SZ. marsall, a VSZ EFE főparancsnoka
DEBRECEN	MAMSZUROV, HADZSI U. D. altábornagy, HDS parancsnok
SZÉKESFEHÉRVÁR	BABADZSANJAN, AMAZASZP HACSATUROVICS vezérezredes, HDS parancsnok
TÖKÖL	LASCSENKO, PJOTR NYIKOLAJEVICS altábornagy, a KH parancsnoka

AZ INTERVENCIÓS SZOVJET ERŐK ÖSSZESÍTETT ADATAI

Létszám: kb. 110 ezer fő,
 Tüzérség: kb. 1185 löveg és aknavető,
 Gépkocsi: kb. 14 ezer darab,
 Légvédelmi löveg: kb. 760 darab,
 Vadászrepülőgép: kb. 159 darab,
 Bombázógép: 122 darab,
 Szállítógép: kb. 72 darab.

OKOZOTT KÁROK RÉSZLETEZÉSE

1. TÉTEL

A szovjet intervenciós erők tüzérségével, légierőjével és harckocsijaival okozott károk Budapesten, Pécsen, Dunapentelén, Debrecenben, Miskolcon, Győrött, valamint a nyugati határsávban lévő mezőgazdasági területeken. Megrongált úthálózatok, katonai objektumok, repülőterek és vasútvonalak.

Részleteiben:

-ipari termelésben bekövetkezett károk.....~9,000 milliárd forint;
 -kereskedelmet, raktárhálózatot és vendéglátóipart ért károk..~1,600 milliárd forint;
 -Magyar Államvasutakat ért károk.....~0,400 milliárd forint;
 -Budapesti és vidéki (harcokból eredő) épületkárok.....~1,000 milliárd forint.
 ÖSSZESEN.....~12,000 milliárd forint.

2. TÉTEL

A szovjet csapatok bevonulásának hírére beindult menekült áradat egyenes következményeként mintegy 200 ezer állampolgárunk menekült külföldre. A menekült többség életkorát és képzettségét tekintve, a legaktívabb szellemi és fizikai munkaerő réteghez tartozott. Ha egy főnél csupán 100 ezer forintos oktatási és szakképzési átlag-költségekkel számolunk, akkor ~20 milliárd forint veszteség.

3. TÉTEL

A 200 ezer főre felduzzasztott szovjet megszálló erők (beleértve a családtagokat is) ellátási költségei 35 évvel (420 hónappal) és személyenként havi 100 ezer forinttal számolva: ~ 8400 milliárd forint.

4. TÉTEL

A megszálló erők (és családtagjaik) számára felépített (berendezett) lakóházak, járulékos objektumok (iskolák, óvodák, kultúrtermek, raktárak, települések, garázsok, műhelyek, stb.), kb. 60 milliárd forint értékben.

5. TÉTEL

Becsült károk,- az úthálózat harci járművekkel történő rongálása következtében, a katonai repülőgépek gyakorló repülései okozta zajok miatti idegenforgalmi csökkenés következtében (Hajdúszoboszlón, Hévízen és a Balaton környékén lévő szállodákban), továbbá a gyakorlatokon felhasznált üzemanyagokra (gépjárművek, repülőgépek,) kb. 8 milliárd forint értékben.

Összeállította:

Prof. Dr. Bokor Imre
 a Justitia Bizottság elnöke

A Justitia Bizottság anyagának kidolgozásában közreműködött:

Dr. Léh Tibor (jogi szakértő és koordinátor), Lévy Attila közíró, Péteri Attila koordinátor, Szabó Béla közíró, Csukás Irén forradalmár, dr. Csendes László hadtörténész, Hiripi Lajos mérnök, Kéri Edit közíró, Patrubby Miklós MVSZ elnöke, Rátz Sándor MVSZ tiszteletbeli elnöke.

A cím tárgyával kapcsolatos publikációk:

A magyarság tragédiái

A magyarság tragédiái a XX. században

Manifesztum (magyar-orosz/szovjet történelmi kapcsolatok elemzése)

Magyarország a második világháborúban

Trianon

Horthy Miklós megkésett portréja

Gróf Teleki Pál

Magyar holokauszt

Magyar állampolgárságú zsidók tartozása a magyar népnek.

Mándoki Andor

A magyar energiapolitika és a globalizáció

Mindenki számára nélkülözhetetlen a fény és az energia. Ezért fontos, hogy mindenki jusson hozzá elérhető áron, még a legszegényebb ember is. Közszükséglet-ről van szó, de ma már a villanyáram, fűtő gáz, szén, olaj megvásárlásáért annyit követelnek a szolgáltatók, hogy a lakosság nagyobb részének az életerő fenntartásához szükséges energiaforrások és élelmiszerek beszerzésére sincs elegendő jövedelme. 1990 után a Magyarországra érkező globalizáció a hazai gazdaságot leépítette, szerkezetét átalakította 2 millió munkahely felszámolásával.

A globalizáció eredménye, hogy leépíti a nemzeti termelést, és bővíti a piacot a külföldi, a globalizációs tőke számára, ezzel importnövekedést hajt végre. Privatizálja a köztulajdont, így az energiaszolgáltatókat is, ezzel a globális tőke áron alul jut vagyonhoz. Valós versenyt nem teremt, folyamatosan növeli a fogyasztói árakat az ígért csökkentés helyett. Ezzel a külföldi befektetők extraprofitot érnek el, amit ki is visznek az országból. Eddig semmi jót, előnyt, hasznot nem hozott a globalizáció liberális politikája a magyar társadalom számára.

A globalizáció a kapitalizmus legújabbkori megjelenési formája, könyörtelen kizsákmányoló gyarmatosítás, kamatrabságban tartás. Az egyéni vagy szűk csoportok érdekeinek érvényesítése gazdagodásuk szolgálatában. A pénz diktatúrája a szorgalmas munka fölé tornyosul. Az elmúlt két évtizedben nálunk érte el legteljesebb sikerét Európában, mert itt találta meg a legodaadóbb kollaboránsokat, a kozmopolita liberálisokat.

Tudni kell azonban, hogy a kapitalizmusnak csak egyik megjelenése ez a csatlár, romboló forma. Nem a kapitalizmussal van baj!

Hungarian electricity-politics and globalisation

The light and energy is essential to us all. Therefore it is important that each person, even the poorest obtains it on a reachable price. Eventhough they are convenience goods, these days suppliers are asking for such a high price for electricity, heat-gas, coal and oil that the majority of the population does not have enough income to buy food and the energy fuels necessary for survival. The globalization that came to Hungary after 1990 axed the economy of the country and changed its structure by laying off 2 million people from their palces of work.

The result of globalism is that it cuts back the national output, production, it expands the market for the foreign, globalist capital and through this manages a rise of imported products. It privatizes the common wealth, including the energy suppliers, so the global capital accquires assets below price. It does not create real competition, it increases the consumer prices constantly, instead of the promised reduction. This way the foreign investors achieve extra profit that they take out of the country. So far, the liberal politics of globalization hasn't brought any good, advantage or benefit to the hungarian society.

Globalism is the latest, the postmodern form of capitalism, a merciless, exploitative colonization, an interest-slavery, the enforcement of interest of individuals or restricted groups for their personal enrichment. In the last two decades the fullest success in Europe it had in our country, because here it found the most devoted collaborators, the cosmopolitan liberals.

But we must understand, that this destructive, false system is only on form of capitalism. The problem is not with the capitalism.

A rendszerváltás előtt az energiapolitika kiegyensúlyozott volt Magyarországon. Ésszerűen használta ki a hazai forrásokat. Termelt és szolgáltatott. Biztonságos ellátást adott. Az itthon hiányzó energiát importálta, de ezzel nem rontotta a külkereskedelmi termékforgalom mérlegét. A lakosságnak megfizethető áron adta az áramot, a földgázt, a szenet és az olajat. Mintegy 100 ezer embernek adott munkát. A társadalom érdekeit szolgálta a magyar energiapolitika, még az internacionalista, kommunista diktatúra idején is.

1990 után a globalizáció a hazai gazdaságot leépítette, szerkezetét átalakította 2 millió munkahely felszámolásával. A GDP-ben a reálszféra részesedését 2/3-ról 1/3-ra rombolta le. Ez legfőképpen a nehézipar és a mezőgazdaság csonkolásával jött létre. Amikor 2000-ben a GDP eléri az 1989. évi szintet, akkorra az ország energiafelhasználása 20%-al csökken. Majd a gazdaság növekedése megindul 2006-ig 27%-al emelkedik, az energiafelhasználás is meglődül 11%-al, és 1155 Petajoule lesz az energiaigény.

A reálszféra leépítése az energiaforrások termelését is érzékenyen érinti. Megváltozik a felhasználás. A szénfeleség, a kőolaj és a földgáz 22, 29 és 30%-al vett korábban részt az ellátásban. A rendszerváltó reformerek a termelésnek rontanak, és 49%-al a szén, 45%-al a kőolaj, 53%-al pedig a földgáz kitermelését csökkentik. Ennek következménye, hogy az igény mérséklése ellenére a korábbi 51%-os importrészesedés tovább növekszik a felhasználásban. 2006-ban a földgáz 84, a kőolaj 75, a szén 24, a villanyenergia 17%-a származik az importból. 1990. előtt a földgáz, kőolaj behozatala 27%-al részesedett a forgalomban. Ellentételezésük gépekkel, mezőgazdasági termékekkel és élelmiszerral történt oly módon, hogy a forgalom mérlege állandóan egyensúlyban volt. Most azonban folyamatosan veszteséges. 2006-ban a fő szállítóval, Oroszországgal szemben a mérleg-hiányunk 900 mrd forint. Az energiaforrások szerkezetében is változás állott be 1989. és 2006. évek között. A szénfeleségek használatának aránya 22-ről 11%-ra mérséklődött. Ezzel szemben növekedett 30-ról 38%-ra az egyre dráguló földgáz felhasználása. 1990. előtt a hazai termelésből a források 49%-a származott, és utána már az import 2006-ban 78%-ot ért el.

A lakosság részesedése az energia felhasználásában a rendszerváltás során marad, mint korábban 33%. A szerkezete azonban módosul. A szénfeleségek 77-ről 8%-ra csökkennek. A villanyáram 27%-ról felére mérséklődik. Növekszik azonban lényegesen a földgáz 27-ről 45%-ra. Érzékenyen érinti a lakosságot a villany és a földgáz árának drasztikus drágulása, folyamatos emelése. 1989. előtt a villany ára 1,54.-Ft/kwo, a földgázé 3,92.-Ft/m³. Elviselhető mértékűek voltak. Mostanra ezek az árak a fogyasztói árindexet meghaladóan növekednek, és az élet vitele szempontjából elviselhetetlenek. Az illetékesek mindig a világgpiaci árakra hivatkoznak, amikor emelik az árakat. Ez félrevezetés, mert az EU-ba a villanyunk ára a legdrágábbak között van. Felvetődik a kérdés, hogy hova tűnik a Paksi 8 Ft-os olcsó áram feletti drágítás és a magyar alacsony munkabérekéből származó megtakarítási haszon? A magyar termelés /szén, földgáz, olaj/ alacsony költségéből származó extra profit miért növeli a földgázértékesítők hasznát?

Privatizáció az energiaiparban

A liberálisok azzal hirdették a magánosítást, hogy versenyt teremt, árakat mérsékel, és minőségjavulást eredményez. Az energiaiparon is keresztülrészkolták a privatizációt, a villanyáram, a földgáz és az olaj szolgáltatások területén egyaránt. Semmi sem indokolta a két nagy energiaszolgáltató állami vállalat privatizálását, csak a liberálisok mohó zsákmányszerzési gerjedelme. Tanulságos ezért a két nagy szolgáltató magánosítását megismerni.

A villanyenergia szolgáltatása 1990. előtt teljes egészében az állam feladata volt. Kiválóan működött. 42 ezer embernek adott munkát. A lakosságnak megfizethető áron, 1,20 forintért /1986/ adta az áram kilowattóróját. Nyereséges volt a működése, adózott, és 10% hozamot fizetett az államháztartásnak. Biztonságosan szolgáltatott áramot a felhasználóknak. A liberálisok kényszerítették ki a privatizációját 1995-96-ban. A 10 milliárd dollár értékű vagyon 68%-a feletti rendelkezési jogot eladták külföldieknek /részben állami tulajdonú cégeknek/ 1,5 milliárd dollárért. A lakosság most az inflációt több mint kétszeres mértékben meghaladó árértékűt kapja az áramot. Ez a legdrágábbak között van Európában. A külföldi új tulajdonosok 22 ezer embert tettek ki az utcára. Adót alig fizetnek. Az államháztartás elvesztette a tulajdona után járó hozamot, ez min. 200 milliárd forint évente. Az új tulajdonosok 10-40 százalékos hasznot visznek haza. A még köztulajdonban lévő Paksi Atomerőmű 8 forint önköltségű árama is a külföldi befektetők hasznát növeli az árengedési megállapodás értelmében.

Hasonló a gáz és olaj szolgáltatásának privatizációja is. 1989. előtt Országos Kőolajipari és Gázipari Tröszt kielégítően látta el a gazdaságot és a lakosságot. A társaság évi 301 milliárd forint nettó árbevétellel, 38 milliárd forint tiszta jövedelemmel, 73 milliárd forint értékű saját vagyonával termelt, és 47 ezer embernek adott munkát /1986/. A rendszerváltás során privatizálásra kerültek a gázszolgáltató társaságok 77 milliárd forintért. /saját vagyonuk 1986-ban 15 milliárd forint/ A Magyar Olaj és Gázipari Rt. pedig 98,4 milliárd forint névértékű részvényt csomaggal került tőzsdei bevezetésre, saját vagyona 262 milliárd forint 1994-ben. Egyértelmű, hogy a privatizáció áron alul valósult meg. Mostanra a korábbi köztulajdonú vállalatból a legnagyobb magántulajdonú vállalata lett az országnak. Évi nettó árbevétele 2891 milliárd forint, exportja 1554, saját vagyona 1271 milliárd forint. Létszáma lepadt 14311 főre, adózás előtti és utáni nyeresége 362, illetve 337 milliárd forint /2006/. A vállalat, volt tulajdonunk kiválóan működő nyereséges üzlet. 2006-ban tiszta haszna 325 milliárd forint. Csak 25 milliárd adót fizet, miközben a lakosságot megfizethetetlen gázárakkal nyomorítja. Nem kellett volna köztulajdonban tartani ezt az üzletágot? Nem kellene visszaállamosítani elvesztegetett közös vagyonunkat?

Az új tulajdonosok most még arra sem törekednek, hogy osztozzanak az extraprofiton a fogyasztó lakossággal. Vagy akár új, hatékony erőműveket építsenek a villanyipar területén, hogy lehessen árat mérsékelni a felhasználók részére. A két energiaszolgáltató nagy vállalat privatizálása nagy vagyonvesztéssel valósult meg. Munkahelyek ezrei /55 ezer/ felszámolásával zajlott le. A termelői vagyon eladásának hozadéka /5-10%/ is elveszett az államháztartás számára. Az elmaradt bérkifizetés nagyságrendje 110 milliárd forint/év. Az import növekedése, az

adó elvesztése, a munkanélküli segélyek kifizetése... egyszóval tetemes veszteséggel járt a magánosítás, amely mind az államháztartás hiányának növeléséhez járul hozzá. Szinte felmérhetetlenek a veszteségek, pedig csak két vállalat privatizálásáról van szó.

A globalizáció eredményei, károkozásai

A globalizáció hatása káros az energia ellátás területén is.

- 1/ Leépíti a hazai energiahordozók termelését. Munkahelyeket számol fel. Fékeli a hazai energia-vagyon használatát.
- 2/ Bővíti a piacot a külföldiek számára, növeli az importot, amivel a külkereskedelmi termékforgalom deficitjét fokozza. A világkereskedelem bővítésével a globalizáció érdekeit szolgálja.
- 3/ A köztulajdonú energiatermelő vagyont áron alul juttatja a külföldiek tulajdonába a privatizációval.
- 4/ Valós versenyt nem teremt a piacon a globalizáció. Az energiaipar fejlesztése sem valósul meg.
- 5/ A hatékonyság növelése mindig a létszám csökkentésével jön létre. Az ígéretek ellenére a fogyasztói árak folyamatosan emelkednek, ami nagyban hozzájárul az infláció fenntartásához.
- 6/ A globalizáló befektetők a legképzettebb munkaerőnket használják. Súlyosan szennyezik a környezetünket. Bért csak az uniós negyedét fizetik. Adót peddig alig.
- 7/ A külföldi befektetők extra profitot realizálnak, amit ki is visznek az országból.

Semmi jót, előnyt, hasznot nem hozott a globalizáció, a liberális energiapolitika. Liberális csalárd hazugság volt, hogy „az állam rossz gazda” és „az államnál bárki jobb tulajdonos” vásári reklámszöveg. Becsapták, meglopták a magyar társadalmat.

Országgyűlési határozati javaslat Energiapolitikai koncepció 2007-2020.

Az Országgyűlés energiapolitikai koncepciót alkotott. A koncepció lényegében az 1990. után folytatott globalizáló energiapolitika továbbvitele. Mellőzi a társadalmi érdekek képviselőit, és a világkereskedelem szolgálatába rendeli a régió /Magyarország/ energiaellátásának kérdését.

1. *Igények, termelés, szerkezet.* Az energiafelhasználásban 2006. és 2020. évek között 1155-ről 1170-1248 Petajoule növekedést /9-17%/ tervez a tanulmány a GDP növekedése és a megtakarítás figyelembevételével. A villamosenergia-igény a tervezett megtakarítással 44,2 TWh/év. A termelés 36-39 TWh/év. Változás a szerkezetben a megújuló energiák 10%-os növekedésével, a földgáz pedig 37%-os részesedéssel megőrzi vezető helyét a primér energia felhasználásban.

2. *Megtakarítások, fejlesztések.* A tervben szerepelnek, de konkrét ösztönzési rendszer nélkül nem várható siker. Az iparág fejlesztése és bővítése állami szerepvállalás nélkül nem valósul meg.

3. *Földgáz dominanciája.* Átgondolásra szorul, mert értelmetlen a hazai termelés fékezése. Miért nem vállal szerepet az állam, a makói mélysztintű gázvagyon kitermelésében? A tervezett két nagy gázvezeték építésébe való bekapcsolódás átgondolást igényel. Csak a Nabucco program jelent ugyanis versenyt. A Déli Áramlat beruházási pénzén inkább munkahelyek teremtését kellene szorgalmazni. A földgáz használatának további bővítését hatásvizsgálat eredményétől kell függővé tenni.

4. *Az import fenntartása, bővítése, a hazai források mellőzése.* Ez a tendencia káros, mert fékezi a foglalkoztatást, és a külkereskedelmi termékgazdaglalom hiányának egyik okozója, a gazdaság versenyképességének fékező eleme.

5. *Lakosság és az energiaárak.* Az ipar és a mezőgazdaság leépítésének következtében a lakosság lett az energia fő fogyasztója. Ezzel egyidejűleg az árak tisztességtelenül megemelkedtek, túllépi az uniós átlagot, miközben a bérek messze elmaradnak. Budapesten egy átlagos dolgozó nettó keresete több mint 50%-át fizeti ki, hogy legyen vize, világítása, fűtése és főzési energiája. A befektetők pedig extra profitot realizálnak, elorozzák az áron alul megszerzett termelői vagyon értékének különbözetét és a csekély bérek előnyéből származó hasznot is.

A kormányzati koncepció értékelése

A globalizációs gazdaságpolitika szolgáltatáscentrikus. Reálszféra. A termelés, természetesen /ipar, mezőgazdaság/ elsődlegességét elveti. A szolgáltatásra koncentrálnak /szállodák, vendéglők, áruházak, bankok, villák, bordélyok.../. Ennek megfelelően mérsékelt mennyiségű energiára van szüksége. Kevesebb, mint a termelő gazdaságnak. Magyarországon az energiaellátást ennek megfelelően alakította át a globalizáció. Elsődleges célja a világkereskedelem forgalmának növelése. Ezért a helyi energiaforrások felhasználása helyett inkább részesíti előnybe a minél messzebből szállított energiahordozókat. A szállítás igénye növekedik, ezzel egyben növekedik az olaj felhasználása is, ami ugyancsak elsőrendű célja a globalizációnak. Ennek megfelelően csökken a hazai források használata, és növekszik az import. A koncepció a teljes privatizációt irányozza elő. A privatizáció teljeskörű megvalósítása mellett az új monopolhelyzet kiépítése is a folyamatba tartozik. A termelői vagyon és a piac birtokában már evidenciaként jelenik meg az energiaárak korlátlan emelésének tendenciája. Ez nincs tekintettel a szociális elvárásokra, szolidaritási követelményekre. Ezért várhatóan 2020-ig az árak tekintet nélkül bármire is korlátlanul fognak emelkedni.

Ezekkel szemben az ország jelenlegi helyzetében új gazdaságpolitikára van szükség. Ezért összegezképpen megállapítható, hogy a vizsgált energiakoncepció 2010. után már nem elégíti ki a megváltozott igényeket. Hiszen a gazdasági növekedéshez egy új gazdaságpolitika szükséges, ami az energiaigényeket is megváltoztatja. Az új irányzat termelés-, munka- és tisztességalapú gazda-

ságot, erőset akar létrehozni, amihez a jelenlegi koncepció már alkalmatlan. Az új energiapolitikának jelentős növekedést és innovatív változásokat szükséges szolgáltatnia. A hazai erőforrásokat vegye igénybe. Az importot jelentősen csökkentse, az árakat a lakosság igényének és a termelés versenyképességének növelése érdekében mérsékelje. Az energiaellátás szolgáltatását köztulajdonba kell venni, hogy a társadalom érdekeit érvényesítse, és szabadítsa meg a privát profit extra mértékű teremtésének kötelezettségétől. Az eddigi tapasztalatok és eredmények nem igazolják az energiaellátás privatizációjának társadalmi hasznát. Ezért az energiaellátást vissza kell államosítani.

Növekedést követő energiapolitika

Az kormányzati energiapolitikai koncepció a globalizáció érdekeit szolgálja. Értelmetlenül haszontalan a társadalom számára. Új, innovatív típusú koncepcióra van szükség. Ennek néhány elemére vonatkozó javaslatok:

1. *Önkorlátozás, megtakarítás.* Valamennyi energia: ipari, mezőgazdasági termelés, a féktelen áru és ember mozgatására /globalizáció/ kiterjedően érvényes, hogy jelentős eredmények érhetőek el. Meg kell azonban teremteni hozzá azokat az ösztönző eszközöket, amelyek az emberi társadalom erkölcsi erejét mozgásba képesek hozni a szükséges önkorlátozásra.

2. *Megtakarítás az energiatermelésben.* Jelentős tartalékok forrása. Eszközei a meglévő ismeretek adaptáló alkalmazása. Ösztönzésük pénzügyi támogatást igényel.

3. *A megújuló energiák* közül adottságaink legalkalmasabbika a földhő, a geotermikus energia hasznosítására, a fűtés és a melegvíz-ellátás szolgáltatásának területén. Az USA és Kína után hazánk rendelkezik a legtöbb földhőenergia vagyonnal. Számos alkalmazása, gyakorlati eredménye igazolja már megvalósításának gazdaságosságát. További elterjesztéséhez csak ésszerű és célszerű adaptálásra van szükség. Ehhez hathatós állami támogatást kell rendelni. Kihasználásának gazdaságosságát tovább lehet növelni a korszerű hőszivattyútechnika kapcsolásával. Erre is megvalósított objektumok szolgálnak referenciaként. Ehhez is állami támogatás szükséges a tömeges elterjesztés érdekében.

4. *A széntüzelésű erőművek* újboli telepítésének tervezése az USA és Kína gazdaságában számunkra is megfontolandó tárgyat képezheti a jelentős szén- és lignit vagyonunk felhasználásának jövőbeni igénybevételére. Nyomasztó energiaimportunk ezzel csökkenthető. Amennyiben a CO₂ gázok leválasztása, tárolása kérdésében záros időn belül megoldást talál a kutatás fejlesztés, úgy energiapolitikánk újragondolása szükséges a hazai erőforrások felhasználásának előtérbe hozása céljából.

5. *Az atomerőművek* kapacitás-bővítésének szándéka hasznos eleme a kormányzati koncepciónak.

6. *A folyóvizeink vízenergiájának kihasználása* új utak keresésére ösztönöz, mivel jelentős eredményhez vezethet, legfőképpen a villamosenergia termelésében.

7. *A makói földgáz kitermelésébe* való állami szerepvállalást vizsgálat tárgyává kellene tenni esetleges hasznos döntés meghozatala érdekében. Elképzelhe-

tó, hogy alapos hatásvizsgálat arra világít rá, hogy célszerű az államnak ebben az üzletben részt vállalnia.

Új energiapolitika szükséges legfőképpen a hazai energiavagyon kihasználása tekintetében, hiszen ezzel csökkenthető az import, mérsékelhetők az energiaárak, és mindezzel növekedik a gazdaság versenyképessége.

Összegezés

Az eddig folytatott globálizáló, privatizáló energiapolitika csak kárt okozott a társadalomnak. Ezért, az energiaellátást köztulajdonba kell venni. Addig is, amíg erre sor kerül, a társadalom követelje, hogy a tulajdonát képező Paksi Atomerőmű áramát a lakosságnak és a közületeknek számlázzák. Így lesz valós verseny a társadalmi tulajdon és a magántulajdon között. Olcsóbb lesz a lakosság számára az áram, enyhül a szegénység.

Mándoki Andor vasokleveles kohómérnök, okleveles külkereskedelmi közgazdász, mérnök. A Magyar Vas és Acélipari Egyesülés nyugalmazott műszaki igazgatója, a Ferinov Külkereskedelmi Iroda volt vezetője, a Patentkó Találmányok Hasznosítását Tervező Kft. tulajdonosa, a Kapu című folyóirat gazdasági rovatának vezetője, a Kereszténydemokrata Néppárt Ipari Kereskedelmi Bizottságának elnöke. Számos szakmai tanulmány, dolgozat írója, néhány szabadalom feltalálója, makrogazdasági elemzések szerzője.

Irodalom:

- 1/ Állami Számvevőszék: Privatizáció Magyarországon 2004. Tanulmány, Budapest.
- 2/ Mándoki Andor: Kereszténydemokrata kritika a hazai privatizálásról. Előadás a KDNP Vitaforumán 1996 okt. 26-án.
- 3/ Mihályi Péter: A magyar privatizáció kritikája 1989 - 1997. Közgazdasági és Jogi Kiadó Budapest 1998.
- 4/ Mándoki Andor: Új gazdasági rendünk 10 éve. Kapu Melléklet 2001.
- 5/ Drábik János: Az emberközpontú világrend. Gold Book Kft. Budapest 2007.
- 6/ Mándoki Andor: A globalizáció igájában, Előadás, Kapu 2004 03 szám.
- 7/ Dr. Petz Ernő: A Magyar villamosenergia-ipar privatizációjának tragikus története. Leleplező könyvújság 2006/2.
- 8/ Mándoki Andor: A villanyáram ára. Leleplező, könyvújság 2006/1.
- 9/ John Perkins: Egy gazdasági bérgyilkos vallomásai. Ráció Kiadó, Budapest 2006.
- 10/ Mándoki Andor: Liberális gazdasági rend váltás és a kereszténydemokraták, Előadás, Kapu 2008 05 szám.

Vezér-Szörényi László

Kiegészítő pénz működtetése Magyarországon

Mindenki jól jár, aki részesül a kiegészítő pénznemek áldásaiból. Egyetlen vesztese a nagy bankok, akik pénzüket jó drágán, magas kamatokért adják kölcsön.

Csak az embereken, a közösségeken múlik, hogy akarnak-e sorsukon javítani és hajlandóak-e másokkal össze fogni egy jobb jövő érdekében – vagy pedig maradnak a jelenlegi torz pénzrendszernek az áldozatai és egyben fenntartói.

Az elektronika és az internet fejlettsége az emberiség történelme folyamán most először kínál lehetőséget arra, hogy egy közösség létrehozza a saját és igazságos pénznemét

Operating with complementary money in Hungary

Everybody has to gain from the benefits of complementary currencies. The only ones that loose are the big banks, money institutions, who lend their money very expensive, for high interest.

It depends on the people, whether they want to improve their fate and are willing to cooperate with others for the sake of a better future – or they choose to remain the victims and at the same time sustainers of the present biased monetary system.

For the first time in the history of mankind, the advanced state of development of electronics and the internet makes it possible for a community to create its own and just monetary system.